

»Skauti«

Na paloučku u lesa stojí šest stanů. U potůčku hoří táborák, kolem něj sedí dvanáct skautů, do ohně okouzleně hledí a při kytáře zpívají. Najednou se za nimi ozve: „Dobry večer, skauti! Smím si k vám přisednout?“

Hoši ztichli, udiveně hledí na hezké modrooké děvčátko v maskáčích a červené čepici. Ale už jí dělají mezi sebou místo a vůdce skautů povídá: „Poslyš, myslíš, že je rozumné oblékat se jako celostátně hledaná Karkulka?“

A děvčátko se chichotá: „Ale, pánové, vždyť ta Karkulka jsem já sama!“

Jiný skaut povídá: „Moc se nevytahuj! Protože v tom případě tě musíme svázat a přivést do města panu školnímu inspektorovi Záviši Brundibárovi!“

Karkulka se usmívá: „Inu, když musíte, tak musíte!“ Podívala se na nebe, už se stmívalo, ale vlaštovky ještě létaly. Kývla na jednu z nich a ta jí přistála na prstíku: „Čviřík!“

Karkulka jí povídá: „Buď tak hodná, vlaštovičko, a vyřídí staré paní, že se dnes trochu opozdím!“

A vlaštovka: „Čviřík!“ a odlétla.

Vůdce řekl zamračeně: „Nepředváděj nám tu nějaké cirkusácké triky! Jsi naše zajatkyně!“ a šilhal po lese, stočeném v trávě.

Karkulka se usmála, otočila se do houstnoucího šera a zvolala: „Strejdo medvěde!“ Z šera se vyvalil s brumláním obrovský medvěd! Skauti zaječeli, několik jich spadlo z polen, na kterých seděli, a vůdce se ukryl za totemem. Ale medvěd podal Karkulce jen nějaký balíček a zase zmizel v lese. Karkulka řekla: „No, tak promiňte, myslela jsem, že jste trochu odvážnější!“

Skauti si zase váhavě posedali na svá místa a byli bledí. Jeden povídá: „Tebe poslouchá medvěd? Vždyť je to zlá šelma!“

Karkulka: „Ale né! My jsme kamarádi. Tak už to v lese chodí. Jednou pomohu já jemu, podruhé on mně. Víte vy, kolik trnů z tlap jsem mu již vytáhla?“

Vůdce skautů řekl nakvašeně: „Vždyť to říkám, je to nějaká cirkusačka a chce na nás udělat dojem! Chce nás prachobyčejnýma trikama zastrašit!“

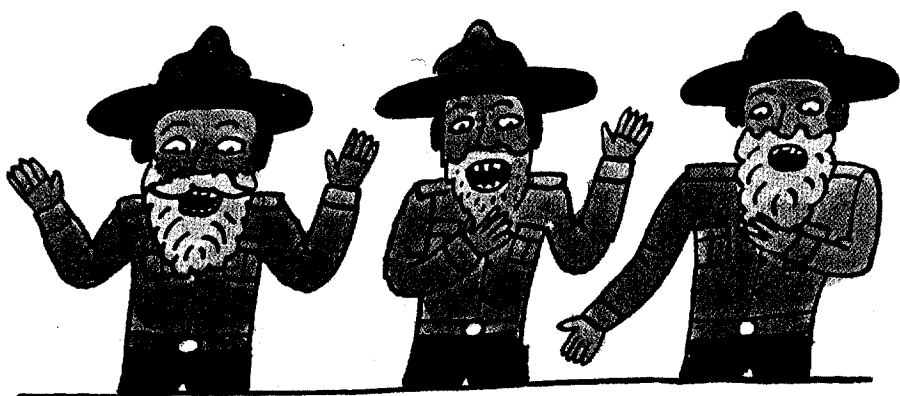
Karkulka se tomu jen pousmála: „Jestli dovolíte, páni skauti, udělám teď jeden trik pro zasmání!“ Nikdo nic nena-
mítal, a tak si Karkulka přejela rukou po tváři, cosi zabre-
bentila a druhou rukou pomalu okolo sebe mávla.

A najednou, dive divoucí, měli všichni skauti dědečkovské
brady! Vůdce skautů ji měl dlouhou až na zem! Vypadali
jako dvanáct prastarých důchodců, kteří se už několik let
schovávají před holičem. Skauti na sebe hledí s úžasem, ně-
kolik se jich i zasmálo, ale náhle vypukla panika! Mysleli si
totiž, že fousy jsou na gumičku, ale kdepak! Byly pravé!
Marně si za ně tahali, držely pevně! I začali kvílet, do jaké
šlamastiky se to dostali, ta ostuda!

Karkulka se chichotá: „Myslela jsem, že vám udělám
radost! Všichni hoši se těší na fousy, aby vypadali dospěle,
a vy zatím div nepláčete!“

Skauti už žebronili: „Karkulinečko, buď tak hodná, osvo-
boď nás od těch fousů!“

Karkulka pokývala hlavou, zase cosi zabrebentila, mávla
ručkou a kolem táboráku sedělo již zase dvanáct holobra-

dých skautů s červenými tvářemi. To si všichni oddychli, až se oheň víc rozhořel. A Karkulka rozbalila balíček, co jí přinesl medvěd, a bylo v něm třináct velikých buřtíků. Karkulka je rozdala všem a řekla: „To máte za ten úlek! Opečeme si je a sníme!“

Za chvíli zavoněly pekoucí se buřtíky a už si na nich všichni pochutnávali. Pak zahráli na počest Karkulky několik veselých písniček a ona se zvedla, že už musí domů. Nabízeli jí doprovod přes temný les, ale Karkulka se jen zasmála, proměnila se v sovu, oblétna tichounce kolem dokola hochy a zmizela ve tmě!

„Páni, to je holka, co?“ řekl jeden skaut obdivně.

